

ΠΟΘΟΣ - GA'AGUA

Σκηνοθεσία- Σενάριο: Σάβι Γκάμπιζον
Ηθοποιοί: Σάι Αβίβι, Ασι Λέβι, Νέτα Ρίσκιν
Φωτογραφία: Ασάφ Σουντρί
Μοντάζ: Τάλι Χάλτερ-Σενκάρ
Μουσική: Γιοράμ Χαζάμ
Χώρα: Ισραήλ (Εγχρωμη)
Διάρκεια: 100'

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.
Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

4 Βραβεία και 14 Υποψηφιότητες
 Awards of the Israeli Film Academy 2017, Βραβείο Σεναρίου
 Jerusalem Film Festival 2017, 2 Βραβεία: Σεναρίου, Κοινού.
 Venice Film Festival 2017, Βραβείο BNL People's Choice

Συναντώντας μια παλιά του ερωμένη, που είχε να δει 20 χρόνια, ο Άριελ, ένας ευκατάστατος και μοναχικός μεσήλικος, μαθαίνει πως εκείνη ήταν έγκυος όταν χώρισαν, αλλά ο 19χρονος γιος τους σκοτώθηκε πριν από λίγες ημέρες σε δυστύχημα. Εμβρόντητος όσο και αμήχανος, θα αρχίσει να αναζητά λεπτομέρειες για τη ζωή του άγνωστου παιδιού του.

«Μια εξαιρετικά θλιμμένη κωμωδία», σύμφωνα με τον σκηνοθέτη της, η οποία εξετάζει με πρωτότυπο, πικρό όσο και ειρωνικό τρόπο την έννοια της

πατρότητας.

Σεναριογράφος με θητεία στην τηλεόραση, ο 58χρονος Σάβι Γκάμπιζον είχε σκηνοθετήσει μόλις μία ταινία το 1990 («Shugo»). Έχοντας τώρα στα χέρια του ένα μεστό σενάριο (βραβείο της Ισραηλινής Ακαδημίας Κινηματογράφου), ξανακάθεται στη σκηνοθετική καρέκλα για μια «εξαιρετικά θλιμμένη κωμωδία», όπως χαρακτηρίζει ο ίδιος τον «Πόθο».

Την ιστορία του Άριελ, ενός ευκατάστατου και μοναχικού μεσήλικου, ο οποίος συναντά μια παλιά του ερωμένη, που είχε να δει 20 χρόνια. Εμβρόντητος, μαθαίνει πως εκείνη ήταν έγκυος όταν χώρισαν, αλλά ο 19χρονος γιος τους σκοτώθηκε πριν από λίγες ημέρες σε δυστύχημα. Αμήχανος, θα αρχίσει να αναζητά λεπτομέρειες για τη ζωή του άγνωστου παιδιού του, η οποία έχει ένα σωρό μυστικά να του αποκαλύψει, αναγκάζοντας και τον ίδιο να πάρει μερικές γενναίες όσο και ριψοκίνδυνες αποφάσεις.

Εξίσου ριψοκίνδυνες είναι και πολλές επιλογές του Γκάμπιζον (η όλη ιδέα του γάμου, η εκπληκτική ονειρική σκηνή), ο οποίος τουλάχιστον δεν φοβάται να πρωτοτυπήσει και να συνδυάσει με τόλμη πίκρα και ειρωνεία. Φωτίζει έτσι με έναν ενδιαφέροντα, διαφορετικό τρόπο την έννοια της πατρότητας αλλά και της δεύτερης ευκαιρίας στη ζωή.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Αφαιρετική αφηγηματικά και πλούσια σε στιλ, **σαν ένα εφηβικό ποίημα**, η ταινία του Σάβι Γκάμπιζον από το Ισραήλ, με ευρωπαϊκή πρεμιέρα στο περσινό Φεστι-

βάλ Βενετίας, καμουφλάρει τις ατέλειές της με τα πιο βοηθητικά ευρήματα.

Ο Αριέλ είναι ένας κομψός κι ευκατάστατος μεσήλικας εργοστασιάρχης, χωρίς καμιά ευθύνη στον κόσμο, εκτός από τη δουλειά του και τον εαυτό του. Ώσπου η Ρόνιτ, μια παλιά κοπέλα του, τού αποκαλύπτει πως όταν χώρισαν, 20 χρόνια νωρίτερα, ήταν έγκυος. Γέννησε ένα γιο, τον γιο του Αριέλ, τον Άνταμ κι εκείνος σκοτώθηκε μόλις λίγες μέρες νωρίτερα σε δυστύχημα.

Πρόθυμος ν' αγκαλιάσει αυτή τη νέα και ξαφνική πτυχή της ζωής του, ο Αριέλ πηγαίνει στη μικρή πόλη όπου ζει η Ρόνιτ, για την κηδεία. Μένει, όμως, όλο και παραπάνω, σαν υπνωτισμένος και προσπαθεί να γνωρίσει, έστω τώρα, τον Άνταμ μέσα από τους κοντινούς τους ανθρώπους: την κοπέλα του, τη δασκάλα γαλλικών με την οποία ήταν ερωτευμένος, τον κολλητό του φίλο. Η αρχική συμπόνια όλων δίνει, σιγά-σιγά, τη θέση της στην αποκάλυψη της σκοτεινής πλευράς του Άνταμ, που ο Αριέλ αρνείται να παραδεχτεί. Ζει μέσα στη ζωή του γιου του και, για άλλη μια φορά, επιλέγει να μην πάρει καμιά ευθύνη.

Με τον δικό του τρόπο, ο Γκάβιζον χτίζει μια ταινία για το βάρος της πατρότητας, αλλά και για το βάρος όσων από φόβο κανείς δεν έχει κάνει στη ζωή του, δεν έχει αναλάβει, δεν τολμά να τα κοιτάξει στα μάτια. Μια ταινία για τις οικογενειακές, ή κάθε είδους, σχέσεις, μέσα από τα μυστικά των οποίων ο καθένας καθορίζει, θέλοντας ή μη, τον δικό του εαυτό. **Για τον πόθο να διορθώσει τα πάντα, να προσποιηθεί ότι όλα είναι καλά.**

Η ταινία εναλλάσσει τακτικά κι επαναλαμβανόμενα το ύφος της, σεναριακό και σκηνοθετικό: από το συγκινητικό δράμα πηδά στη μαύρη κωμωδία κι από εκεί στο σινεμά του παραλόγου, για να ξαναγυρίσει στον ανθρωποκεντρισμό της και πάλι πίσω στο αλλόκοτο - σ' έναν ενδιαφέροντα παραλληλισμό με την αίσθηση του παραλόγου που φέρνει μια μεγάλη απώλεια. Μ' αυτή

την επιμονή στη **μη συμβατική αφήγηση**, ο Γκάβιζον επιβάλλει σκηνές καταχρηστικές, ή αναπτύσσει τους χαρακτήρες του με μια αμνηχανία: ποτέ δεν μαθαίνουμε ποιοι είναι, από πού έχουν έρθει και τι, σ' αλήθεια, θέλει ο Γκάβιζον να μεταφέρει μέσα απ' αυτούς.

Πράγμα που θα στεκόταν θαυμάσια ως αισθητική επιλογή αν, από την άλλη πλευρά, δεν παρεμβάλλονταν τα μέρη της ταινίας που την προσγειώνουν σ' ένα βίαιο ρεαλισμό, χωρίς περιθώρια υπέρβασης. Αυτή η ίδια η εναλλαγή γίνεται, στην πορεία, ένα σκηνοθετικό μοτίβο που μοιάζει επιτηδευμένο και δεν αφήνει την ιστορία ν' αναπτυχθεί συναισθηματικά ή, στην τελική, τις εκκεντρικότητες της ταινίας να βγάλουν νόημα.

Παρόλ' αυτά, παρότι η προτεραιότητα του Γκάβιζον μοιάζει να είναι όχι η ουσία αλλά το ύφος, **η ταινία καταφέρνει να έχει ένα μελαγχολικό, τρυφερό αντίκτυπο, κυρίως επειδή η καρδιά της μοιάζει τόσο οικεία, μιλά για τόσο γνώριμα, τρωτά ανθρώπινα στοιχεία.** Και δίπλα στα χαριτωμένα, όσο και φορσέ, ευρήματά της, όπως ο τασοϊστικός γάμος δυο νεκρών εφήβων, ή ο ήχος της θάλασσας κι ενός карабиού που γεμίζουν ένα σαλόνι για να φέρουν την εξαναγκαστική χαλάρωση, υπάρχει η μία σκηνή, το όνειρο της δασκάλας-μούσας που αντανάσσεται, γιγάντια, πάνω στη στέγη του σχολείου του Άνταμ, που μπαίνει αυτόματα στην ανθολογία αξέχαστων στιγμών, άξια να σηκώσει στους γυμνούς ώμους της όλες τις ανεκπλήρωτες προθέσεις του σκηνοθέτη.

ΛΗΔΑ ΓΑΛΛΑΝΟΥ

SAVI GABIZON

Σκηνοθέτης και Σεναριογράφος, γεννήθηκε το 1960 στη Χάιφα, Ισραήλ.

Φιλμογραφία: 2017 Ga'agua, 2008 Avedot Vemetziot (TV Series), 2003 Ha-Asonot Shel Nina (as Savi Gavison), 1995 Hole Ahava B'Shikun Gimel (as Savi Gavison), 1990 Shuroo (as Savi Gavison),

